

Родопи в четири дни

Родопи, събрани в четири дни, с туристическо дружество Кремиковци (в което, впрочем, членува и мама). Тръгваме в 7 сутринта, а слънцето тъкмо разлива игривите си лъчи върху цветята, асфалта, цъфналите дръвчета и профучаващите коли. Нашият верен спътник и най-добър приятел е 30-местен Мерцедес и, разбира се, неговият шофьор – изключително готиният Оги, който се връзва на акъла на тези пътешественици и се впуска в невероятни приключения с тях. Ние, а под „ние” имам предвид аз – Василена и Марина (децата на Марги и Михаела) се явяваме двамата допълнителни участника в това приключение. Е, натоварваме се и към 7 и половина потегляме. Изгрев, път, зелени дръвчета. Очертава се хубаво, дори много хубаво.

Неусетно се озоваваме на язовир Батак. Там закусваме. Какво по-хубаво от закуска до „морето”, през месец май?! :) Синя шир, окъпана в слънчева светлина. Щрак, щрак, разбира се. Всичко трябва да бъде документирано. Но днес, седмица по-късно, когато пиша този пътепис не ми е необходим снимков материал, защото Родопите сякаш са се залепили в съзнанието ми. Винаги ще бъдат там.

Автобусът пръхти върху затопления асфалт и ни очаква да се качим и да продължим нашето магическо пътуване. Отвежда ни до язовир Беглика. Вече настанени в две хижички, уютни и стари, всеки тръгва да се разходи в различна посока. Романтиката на планината започва да ни обгръща. Язовир Беглика е магичен, по залез слънце, докато пиеш кафето си на скалистите му брегове. Голяма красота! Синьо, блести, прекрасно е! Мама, Михаела, Марина и аз решаваме да се разходим по красивата старинна язовирна стена от петдесет и някоя си година, когато...

В далечината, в тоя забутан край, където рядко се мяркат дори местни, аз и моите три спътнички виждаме човек на колело. Интересно. Аз, като всеизвестно неподвижна, казвам, че не мога да разпозная кой е, а мама и Михаела започват да предполагат – може би е някой от нашите, ама, на колело?! Невъзможно! Човекът приближава и все още мъгляв от заливащата го слънчева светлина остава неясен. Идва съвсем близо. Доктор Вальо Янев. Взел колелото от хижата и решил да покатери малко баири с него. Ентусиазъм. Грабвам колелото за едно кръгче. Как мога да изпусна такава възможност? Все пак си е дори престижно да се размотаваш с колело из Родопите. Много хубав завършек на деня е това, но вечерта тепърва започва. Срещата е в едната хижа. Когато пристигаме, там вече Кирчо и Ицо си разменят китарата и очароват „девойките”, с песни от различни

жанрове. Надпяват се, така да се каже. И с песен чак до два - три часа трудно се разделяме, въпреки че утрото е съвсем близо...

На другия ден ставаме рано, а пред хижата ни очаква верен и готов, нашият Мерцедес и Оги. Отвежда ни до друга страна на Беглика и оттам тръгваме пеша. Утрото е прелестно. Слънце, вода и много усмивки. Пътят се вие покрай язовир Широка поляна. Щрак, щрак, щрак, отвсякъде фотоапарати. Става малко медийно даже и нашите водачи – Митака и Леонардо казват, че ако продължаваме в този дух, няма да стигнем доникъде. С неохота оставяме тези прекрасни гледки и влизаме в магична гора, където вървим покрай красива река. Пеем бригадирски и маршови песни, маршируваме в ритъм и времето минава неусетно. След около 5 часа се озоваваме на разклонение, с табела, която гласи – Кемеров мост. Това е една от целите ни - красив мост, останал от римско време, с интересна архитектура. Ходим до него около половин час, без раници, което е особено приятно. Разглеждаме, позираме и пак - щрак, щрак, всичко се архивира в съзнанието ми.

После поемаме към хижа, носеща мистичното име – Орфей. Да, Родопите се смятат за мястото, където се е „подвизавал” Орфей. Някъде, сред виещ се коларски път, последван от красива борова гора се появява тя. Хижата. Закътана и сгушена в сърцето на планината, тя е особено специална и хубава. Вечерта се събираме на по ракия и „на по” китара. Оказва се, че сме попаднали на специално организирана от/за нас „Вечер на талантите”. Включват се местни участници (родопчани, хижари, световно безизвестни родопски звезди и други желаещи гости на хижата), с уникални по своя род, природа и характер изпълнения. Вечерта става много цветна. Усмивки и песни, а на сутринта никакъв глас. Всички сме пресипнали. Само нашата приятелка - китарата, грижливо носена, през цялото време, от музиканта на групата – Кирчо, не е. Като участник в нашето приключение е редно да я спомена.

Утрото идва тихо, свежо, родопско. Аромат на пържени филийки, които действат особено добре на прегракналите ни гърла. Тръгваме стегнато към Тешел по мистичен асфалтов път, за който бяхме предупредени, че ще ни е необходимо да разчистваме с мачете. И наистина такъв е. Стигаме село Ягодина, където, разбира се, ще има и малко пещеризъм, за да бъде пълно приключението. Тук групата се разделя на няколко части – любители пещерняци (та и аз в това число), любители на екстремното качване на връх "Свети Илия" и любители на бирата и слънцето. Тук от разказа ми ще бъде изключена част от групата, защото те не бяха с мен. Моите спътници – мама, Михаела, Марина, Таня и Руско. Излизаме пообедно от пещерата и... глад. Хора, гладът е много лошо нещо. Защо да не се отбием да хапнем „по едно малко”? Решаваме го „трудно”. Доволно похапнали, започваме да пресмятаме алтернативите за връщане в Ягодина – три

са. Изкачване на баирът, по който слезнахме, за да стигнем до пещерата; топлия, дори, мисля, горещ асфалт на Буйновското ждрело, виещ се до Ягодина; и третата... Третата е примамлива и доколкото помня – неустоима. Оказва се, че предложението на Еми Домозетова. е прегърнато от всички и Леонардо се явява при нас, като добър вестоносец и ни съобщава, че ще се качим до връх "Свети Илия" с джип. Качване с джип до връх Илия (напълно необезопасени по стръмнината) и стъпване „на ръба” на Орловото око, висящо на около 700 метра височина, над красива пропаст, е наистина неповторимо! Стигаме на върха и... невероятен изглед! Красивата Родопска е разстлала тежко своите върхове, баири, падини и извивки. Не мога да ѝ се наситя. Никога няма да мога. Всички сме като омагьосани от тая красота- Родопска планина!

След различните пътешествия на всички членове на групата се събираме на една полянка, покрита със свежа тревичка и цветя. Разбира се, там ни „позволяват” (Митака и Леонардо) да се „посъбуем”, да полегнем и да се поотпуснем, че то возенето на джип си е изморително!

Поемаме към хижа Триград – последната спирка на нашата невероятна група. Пътят е придружен с много зелена трева, полянки, жълтурчета. Идиллия.

Вечерта показваме на Родопите и на родопчани как се забавлява турист Кремиковци. Аджeba, как го правим ние. Резултатът? – Страхотен гайдар и невероятно даровита народна певица казват, че не могат „да вземат думата от нас”, както и други гости на ресторанта. Разбира се, като едни „възпитани” хора им „даваме и на тях възможността” да се изявят, но определно това си е нашата вечер. Е, такива са моите спътници. Вечерта протече със специалното участие на видните танцьори – Нели, Леонардо, доктор М. Чернаева, Таня, Митака, Филка, Гого, Руско, Михаела, Марина, доктор В. Янев, Киро М., Ицо, Ани, Стоилка, Кирчо, Оги, Бисерка, Еми Д., доктор Е. Топчийска, Руска, Ели Л., Елица, Благо, Надето, мама и... аз Василена :)

Решено беше, на четвъртия ден, че и Триградското ждрело трябва да бъде уважено и затова се впускаме в още едно диво приключение - „между ръба на карстовия релеф”. Нашият Мерцедес е напълно обгърнат от мощните скални масиви. Красота. Последна спирка – Дяволското гърло. Пещерата ни поглъща със своята мощ и сила. Разбира се, разрушаваме мита за подземното царство, излизайки невредими отвътре. А отвън ни чака деня, слънцето и... един въжен тролей. Разбира се, не пропускаме такъв кеф. Натоварваме Ицо с доста багаж и дрехи, а той нас – с напътствия и се спускаме подред - Нели, доктор Янев, мама, Марина, Михаела, Руска и аз. Така де, усещането трябва да бъде максимално.

На връщане към „любима” София, Оги внимателно, провирайки автобуса по тесни ждрела и завои, не пропуска да ни пусне и „Девойко мари убава”, с която, мисля че всички ние, ще свързваме Родопа завинаги.

*„Девойко, мари убава, девойко,
сипни ми винце да пийна, девойко,*

*да пийна, да се напия, девойко,
балното да си кажиме, девойко,
чийо е бално по-много, девойко.*

*Юначе, лудо и младо, юначе,
Мойно е бално по-много, юначе,
чи руба си имам да права, юначе,
и нема да са зьомнеме, юначе.*

*Девойко, мари убава, девойко,
Мойно е бално по-много, девойко,
че имам служба да служа, девойко.
Мойно е бално по-много, девойко,
чи имам къща да града.*

Написах този пътепис като специална благодарност към всички участници в тази история. Приликата с действителни лица и събития НЕ е случайна! Много сте готини, живеете на ръба и се радвайте на още много планини, гледки и светове!

Василена

Родопи,

май 2012